

Alte Drucke

**Elenchus Primus || ERRORVM || ANTONII SADEELIS || IN
LIBELLO DE VE-||ritate humanæ naturæ || Iesu Christi. ||
Auctore || M. BALTHASARE || MENTZERO ...**

Mentzer, Balthasar

Witebergæ, 1598

VD16 ZV 30859

DE OBIECTIONIBUS ex patribus Caput quintum.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:gbv:ha33-1-149144

constituit humanam naturam : quemadmodum finitum & circumscriptum esse.

Respondeo. Neque hoc constituit humanam naturam : sed est quoddam consequens rem constitutam. Nec enim ad materiam pertinet, neq. ad formam : sed est necessarium corporis consequens, ut sit finitum, & certas habeat essentiae suae dimensiones & metas : quae de re supra satis dictum est. Et quid hoc ad rem? Sufficit enim nobis, demonstrasse, quod vivificatio non sit proprietas corporis, sed ex alia causa proficiscatur, nempe ex unione personalium λόγῶν, qui vita est. Qua de re quid statuendum sit, patet ex superioribus:

Concludit Sadeel tandem rogans judicari P. 166. praevio verbo Dei Χωρίς ὁμοιωμάτων. Id num. battenus factum sit, iudicet quilibet. Profecto in refutatione argumentorum nostra partis non praeiuit se Achillem Sadeel, ut res ipsa testatur. Saepè in eo candorem requiro : saepè studium veritatis statum perverti nimis esse illi frequens. Et corrumpit patrum dicta, & depravat. Vbi libet, rejicit. Sed satis de his sequitur

DE OBJECTIONIBUS ex patribus Caput quintum.

Præfatur : non peti ἐποδῆτικὰ argumenta a Patribus; promittit breviter. P. 166.

Recitas

Recitat Obiectiones 14: ad quas deinceps sigillatim ordine respondet. Videamus.

P. 267.

Respondet in genere. 1. Ex testimonijs veterū non concludi ἀποδεντικώς 2. Nemo veterum dixit: Corpus omnipræsens.

P. 268.

Respondeo ego: ad 1. Ad ostendendum Ecclesiarum nostrarum consensum veteribus uti nos patrum testimoniis: retinentes firmiter pro canone & norma fidei solam Scripturam Canonicam.

Ad 2. respondet ipse Sadeel pro nobis supra in præfatione. Sic ego quidem, inquit Sadeel eorum scripta interpretor, ut si quando corpus omnipræsens dixerunt, perinde sit, ac si dixissent: Corpus eius, qui est omnipræsens. Hactenus Sadeel sibi ipsi contrarius. Sed & vehementer urserunt veteres præsentiam corporis in cœna: Et negârunt δὴ ἀσώρητον λόγον & corpus &c.

Ait: non rectè argui ab honore, maiest. &c. ad omnipræsentiam.

Respondeo. Imo optime concluditur: Christus, quā homo, est omnipotens. Ergo potest rationem invenire, ut sit, iuxta promissionem suam præsens suo corpore ubi vult.

Nec est illud obliquum differendi genus, ut appellat Sadeel: sed verum, rectum, & fundatum in sacris literis & legibus logicis.

P. 269.

Negat, quenquam esse veterum, qui dicat corpus Christi esse omnipræsens.

Respon-

Respondeo. *Contrarium ipse dixit supra in præfatione: ex qua paulò ante verba adscripsimus. Si nemo est, qui id dicat, Sadeel frustra sudasti in cudenda explicatione huius locutionis: corpus omnipræsens. Sed extant medio-cri numero collecta, hac de re, Patrum testimonia. At verò ex omnibus Patribus NEMO est, qui in sacra domini cœna, quæ in his terris celebratur, in conventu Christianorum neget veram corporis Christi præsentiam.*

Veteres, ait, deificationem corpori attribuerunt salvis proprietatibus essentialibus.

Respondeo. Idem & nos facimus. *Vtrumq; enim dicimus ex scriptura cum patribus: Corpus Christi est et manet verum corpus. Et: Corpus Christi præsens est in Ecclesia propter unionem. Porro de deificatione supra disputatum est.*

Posita corporis omnipræsentia: tollitur corpus.

Pag. 1703

Respondeo. *Minimè. Probet hanc suam connexionem Sadeel: vera enim sunt illa Christi, de pane cœnæ benedicto: Hoc est corpus meum. Item: In medio eorum sum. Vobiscum sum. &c. Ait. Veterum testimonia detorta esse à nobis.*

Respondeo. *Assume de te Sadeel, & tuis complicibus, & verissimum dixeris. Demonstrat*

id Orthodoxus consensus, quem vocant: in quo sunt crimina falsi, quam plurima, corruptele infinita, depravationes innumerabiles: ut patet ex ejusdem solida confutatione.

Monet de periculosis phrasibus.

Respondeo. De his non pugnamus. At inde non sequitur: quicquid palato Sadeelitico non sapit, id, contra Scripturæ & Patrum sensum, leniendum & emolliendum esse.

P. 171. 1. Deificationem explicat de ipsa unione.

Respondeo. At non sic veteres: de unione tantum, sed deificationem sigillatim etiam ad naturam humanam retulerunt. Unio reciproca est: de utraq; natura in concreto. Deificatio non est reciproca. Ergo nō est ipsa unio. Vide supra.

Notetur phrasis Theodoretī de humana natura: ἐς θεὸν ἡμεῖς ἐκλήθημεν. Hanc enim impugnabat Sadeel supra tanquam periculosam.

2. Corpus participat divinam dignitatem.

Respondet Sadeel: De unione dici.

Respondeo ego: At noluit sic Iustinus intelligi, de sola unione absq; κοινωνίᾳ: sed simul de vera & reali communicatione, absque tamen vel confusione, vel exaequatione. Ad quod explicandum adhibet eodem loco Iustinus comparisonem a sole & primogenita luce. Locus apud Iustinum est prolixior, sed insignis admodum. Sub finem aut Iustinus. Divinam ne-

curam

curam aliter esse in Patre, ratione ὁμογενίας,
aliter esse in creaturis omnibus κατὰ ὁμοίαν,
aliter verò in templo assumptæ suæ humanæ
naturæ, κατὰ ἑαυτὸν &c.

3. Corpus Christi est ὁμογενὸς deitatis. P. 272^o
Respondet Sadeel: id esse verum: sed
non hinc sequi ubiquitatem.

Respondeo ego: Suprà negavit id Sadeel
p. 77. & magnâ vehementiâ negavit. Nunc
videri vult concedere, convictus Patrum testi-
moniis: sed profectò non id facit sincere ut pa-
tet ex ipsis ipsius verbis & collatione eorum,
quæ suprà pag. 76. 77. disseruit. Quomodo ve-
rò id faciat ad omnipræsentiam, inde judicetur:
Quia organon vivificationis & regenerationis
non abest, sed præsens adest is, qui vivifican-
tur & regenerantur. At illi in terris sunt.

4. ἱεργείας divinis caro locupletata P. 272.
est, lib. iii. c. 10. d. 1. v. 100. 210. 220. 230. 240. 250. 260. 270. 280. 290. 300. 310. 320. 330. 340. 350. 360. 370. 380. 390. 400. 410. 420. 430. 440. 450. 460. 470. 480. 490. 500. 510. 520. 530. 540. 550. 560. 570. 580. 590. 600. 610. 620. 630. 640. 650. 660. 670. 680. 690. 700. 710. 720. 730. 740. 750. 760. 770. 780. 790. 800. 810. 820. 830. 840. 850. 860. 870. 880. 890. 900. 910. 920. 930. 940. 950. 960. 970. 980. 990. 1000.

Respondet Sadeel, ἱεργείας illas non esse
Deo essentielles, sed dona præstantis-
simæ.

Respondeo ego: Atqui negat id Damas-
cenus expressè. Sic enim lib. 3. cap. 7. propri-
am suam excellentiam (ὁμογενὴς ἀποχρησ-
τικὸν) carni communicat. Propria verò Dei
excellentiâ certè essentialis est, non finita aut
creata. Suprà Sadeel dixit contrarium in dis-
tinctione τῆς ἱεργείας καὶ τῆς ἀποτελεσµα-
τικῆς pag. 78.

Coccyssimus

Coccyſmum repetit, quæſevertatur hu-
mana natura, ſi ſit particeps divinatorum
idiomatum.

5. Caro nitescit dignitatibus divinae
maiestatis.

P. 273. Respondet Sadeel: De unione intelligi.

At negat id Cyrillus de ſola unione: & ne-
gat ipſa unionis ratio. Unio namq; ut jam ſepe
dictum, reciproca eſt. At hic reciprocatio nul-
la. Non enim rectè dicitur: Quemadmodum
caro nitescit dignitatibus divinae maiestatis: Sic
divinitas succumbit injurijs carnis. Sic enim
Cyrillus in Iohannem lib. 4. cap. 23. Non enim
ad corruptibilem ſuam naturam junctum Dei
verbum detraxit, ſed ipſa ad melioris virtu-
tem elevata eſt.

Depravat Sadeel phraſin nat' a'de: de
qua vide ſuprà. Et repetit abſurda ſua: de
everſione corporis, converſione in divi-
nitatem, de æternitate &c. ſed illa ſingula
ſuere ſuprà examinata.

P. 274. 6. Deus confert naturæ ſuæ operatio-
nem humanitati.

Respondet Sadeel: unionem intelligi.

Reſpondeo ego: Minimè. Aliàs ſequere-
tur: Hominem viciffim conferre naturæ ſuæ
operationem divinitati: quod Sadeel ipſe re-
jicit.

Atqui probat Sadeel teſtimonio Cy-
rilli.

Reſpon-

Respondeo. Cyrilli verba clariora sunt, quam ut sophisticè sinant se obscurari. Nec tamen sequitur, quod vult Sadeel. Rationem autem divinus ex Cyrillo, argumento proximo.

Dicit Sadeel, se concedere operationes nostras adminiculo carnis fuisse editas.

Respondeo. Lubricè id dicit, & incun-
stanter. Suprà enim negavit expressè carnem
communicari quicquam, quod sit Deo propri-
um. Imò p. 77. scribit: Horribile dictu esse,
humanam naturam, quæ finita est, esse
instrumentum divinæ omnipræsentiae &
infininitatis.

Ait veteres loqui de *ἡμετέρας* ad rō. P. 275.
redemptionem spectantibus.

Respondeo. Atqui illa professio infinita
sunt. Absit enim ut dicamus, humanum genus
finita aliqua *ἡμετέρας* redemptum esse, sed in-
finita potentia filij Dei Domini nostri Iesu Chri-
sti. Deinde lubricè hæc dicuntur. Nam *ἡμετέρας*
vivificandi denegat carnem Salvatoris, ut
suprà vidimus. Quomodo igitur redemptionis
ἡμετέρας sincere illi tribuat.

7. Corpus Domini divina gloria reple- P. 275.
tum.

Respondet Sadeel: Dona incompre-
hensibilia accepit humana natura, sed
quibus non destruat. De his ergo dictum
illud accipit.

Respondeo ego: Esse hoc contra mentem
Theodo-

Theodoreti, cui divina gloria non significat ali-
quid creatum, sed ipsam gloriam Dei propriam,
& infinitam: id quod verba proxime sequentia
apud Theodoretum clare indicant. Quantum
dominus à servis differt, inquit, & quod illu-
minatur ab eo qui illuminat: (tantum scili-
cet Homo Christus differt gloriâ à sanctis etc.)

Arguit autem Sadeel: Si emittit Corpus
Christi radios omnipræsentiae, ut omni-
præsens sit: etiam emittet radios æterni-
tatis, ut æternum sit.

Respondeo. Consecutio negatur. Aeternum
corpus Christi esse negat scriptura. At in Eccle-
sia et alibi præsens esse Christi corpus scriptura
asserit. Et supra nervus huius argumenti in-
suetus est.

ὁ λόγος & naturam humanam totam
Pag. 273. in se reduxit.

Respondet Sadeel, intelligendum de
arcuissima unione personali.

Respondeo ego: Atqui eam mentem
verba Cyrilli non præ se ferunt neque patiuntur.
Sic enim idem Cyrillus lib. 8. in Iohann. cap. 1.
Naturæ humanæ proprium est accipere à Deo,
ut homo igitur per gratiam à deitate accipit,
quæ ut Deus naturaliter habet.

κοινωνίᾳ suum repetit: Quod humanæ
naturæ conditio et veritas ferre potest.

Respondeo. Quasi verò, si ita statuat Sa-
deel, necesse sit everti humanam naturam: si
divini

divinis operationibus ornetur. Frustra metuit
Sadeel tam vel eversionem vel confusionem.

Nondum enim omnipotentia divina modum
mensurus est, ut nōrit, quid Deus isto corpore pos-
sit vel non possit.

9. Corpus accepit vitam vivifican-
tem.

Respondet Sadeel: Sic dici, quia Chri-
stus pro nobis carne passus, per ipsam car-
nem nobis vitam confert.

Respondeo. Lubricū hoc dictum est.
Quæro enim Caro Christi anne credentibus eti-
um applicet vitam? Quæro iterum: An caro vi-
vificet ea vivificandi vi, quæ sit essentialis τῷ
λόγῳ? Negat enim hoc Sadeel, negant adver-
sarij ceteri omnes. Satis enim ipsis est, Car-
nem patiendū & moriendū in cruce vitam pro-
mervisse nobis. At minimè sic de vivificatione
Cyrillus, cuius hæc sunt verba ἐμφατικῶς τὰτα
ex cap. 18. lib. 4. in Iohannem. Qui (de Christo
sermo est) ἐ naturali vita emanavi, & homo
factus vivo, corpus meum vita replevi. Non
aliter, qui carnem meam manducat propter me
vivet. Mortalem enim carnem assumpsi: sed
quia naturaliter vita existens in ipsa habito, to-
tam ad vitam meam reformavi.

At Sadeel: Christus non vivificat,
quia est omnipræsens: alioqui omnes
vivificaret.

Respondeo. Agnoscit hic Sadeel disci-

men idiomatum divinatorum ad extra: quod supra multis argumentis negavit, ubi egit de hoc argumento: uno idiomate communicato omnia communicantur. Ad quam propositionem ego hic subsumo. Idioma vivificationis communicatum est carni Christi. Ergo &c. Quid hic negabis Sadeel? Addo: quod CHRISTVS vivificat non absens, sed præsens: Nec naturaliter, sed pro sua voluntate. Denique si caro est medium, per quod vita nobis datur: non oportet illud medium esse tantum in caelo, sed in terris etiam, ut per id vita ad nos, qui in terris degimus, promanet.

P. 277. 10. Ἀδύ. Οὐκ ἔστιν ὁ ἑαυτοῦ σῶμα ἐν ἑαυτῷ, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν ἑαυτῷ. univir sibi carnem in unam maiestatem.

Respondet Sadeel, de unionem intelligi adversus furores Nestorij. Atque hæc quidem responsio satisfacere debet plarisq; omnibus hisce objectionibus.

Sed Epiphanius in unionem sola non subsistit, verum aliquid amplius proponit, realem nempe divine maiestatis communicationem. Sic enim idem in Ancorato: σὺν δὲ ἀπομύσεως, inquit, σὺν δὲ γὰρ τῇ θεότητι, terrenum corpus unā cum deitate potens efficiens. Vbi notetur δὲ ἀπομύσεως communicatio: quam carni Christi denegant adversarii, cum concedant τῇ θεότητι.

Alioquin, ait Sadeel, sequitur confusio naturarum.

Responde-

Respondeo: Ea non sequitur ex nostra doctrina: sed illud somnium est Sadeelis & sociorum.

II. λόγος reddidit hominem assumptū dignum communione in divinitate.

Respondet: De unionē personali intelligitur. Ecquid autē aliud habes Sadeel: prater hanc responsionem unicam: quam ipse vides non congruere cum vera Patrum mente & verbis? Sic enim idem Eusebius lib. 4. demonstrat: Evangelica, c. 13. Verbum ex seipso quidem sua communicabat assumptio homini: non autem vicissim ex mortali ea, quæ ipsius sunt, in se recipiebat. Et divinam quidem virtutem seu potentiam (ὡς δὲ δυνάμεις) mortali subministrabat: non autem vicissim ad confortiū mortalitatis naturā λόγος detracta est.

III. Humana natura facta est à DEO P. 278. Christus & Dominus.

Respondet Sadeel, intelligi non de humana natura seorsim, sed de λόγος incarnato.

Respondeo. Deus fecit Iesum Christum & Dominum. Quæro: juxta quam naturam? Non secundum divinam: quæ est immutabilis. Ergo juxta humanam. Sic enim idem Athanasius Oratione 2. contra Arianos. Quod igitur, inquit, & quomodo exaltabatur, qui, priusquam exaltaretur, erat altissimus? Et quomodo accepit, quod semper habuit, priusquam accipe-

zet? Non enim verbo propter carnem, sed car-
ni propter Verbum *Βεδτιασις* accessit, &
Cui suffragatur Epiphanius lib. 2. Tom. 2. con-
tra Arriamanitas: Quapropter, inquit, Domi-
num & Christum Deus fecit, id, quod ex Maria
conceptum & deitati unitum est. *Ἐπὶ τούτοις*
Epiphanius. Non igitur tam facile de Arianis-
mi suspitione se purgabit Sadeel, ut putat. Pa-
trum testimonijs. Pervertit enim illa & detor-
quet in alienum sensum, menti Patrum contra-
rium.

Ait Sadeel: sequi ex nostra sententia:
Christum esse tantum hominem.

Respondeo. Negatur consecutio. Non
enim dicimus: Humana natura absolute & se-
orsim facta est dominus & Christus. Sed: Je-
sum fecit Christum et dominum. Personam igitur
supponimus: sed addimus iuxta humanam
naturam.

13. *Ἐκ δεξιᾶς τοῦ Θεοῦ* Dextra Dei unitum sibi homi-
nem in Propriam eiecit celsitudinem
per unionem.

Respondet Sadeel, describi unionem.
Et locum intelligi de *Ἐκ δεξιᾶς τοῦ Θεοῦ*: alio-
qui sequi, carnem esse Deum.

Respondeo. 1. Verba non ferre eam
explicationem. Sic enim paulo ante *Νοῦς* Deus:
Deus exaltari non indiget, cum sit altissimus.
Humanitatem igitur exaltatam intelligit Pe-
trus: exaltatam autem per id, quod Dominus

& Christus factus est. Vide etiam sequentia
ibidem. 2. Non sequi absurda, quæ vult Sade-
el: ut supra sæpe dictum. 3. Sadeelem sibi con-
tradicare. Supra enim negavit: Humanam na-
turam Christi per unionem sedisse ad dextram
Dei: sed per adscensionem ad cælos.

Reprehendit hoc: Caro etiam evecta P. 289
ad dextram: quod sic corrigit: persona est
evecta.

Repondeo. Imò persona est evecta ad
dextram Dei: sed juxta humanam naturam.
Deitas enim evehi non indiget cum sit altissi-
ma. Non igitur sequitur absurdum: quod opi-
natur Sadeel.

14. Caro facta est particeps deitatis. P. 288.

Respondet Sadeel, de unionem intelligi:
ex qua dona consequantur præstantissi-
ma, sed non infinita.

Respondeo ego: Eam responsionem mi-
nime satisfacere tam manifestis Basilij verbis.
An enim deitas significat dona finita? Sic au-
tem Basilius: Humana Domini caro, inquit,
ipsa particeps facta est, præter deitatis, non
autem propriam suam infirmitatē præter deitatis
communicavit seu tradidit deitati. Hactenus
Basilius. Profecto qui Patrum testimonia in-
spicit & considerat accuratius, ei joculari vide-
tur Sadeel, tam nudis & nihili responsionibus.
Certè enim Patres sic non senserunt. Sed hæc
hactenus.

- P. 281. De voce $\pi\epsilon\rho\iota\chi\omega\sigma\eta\sigma\iota\varsigma$ disputat Sadeel;
 282. quam concludit notare arctissimam unio-
 283. nem: nihil autem facere pro reali idioma-
 tum communicatione.

Respondeo. Verum non ita Damascenus, & Cyrillus & Irenaeus (Nam fuit & ab istis Patribus ea vox usurpata) ad solam unionem accommodarunt: sed & ad effectum unionis: id quod vel hinc est manifestissimum, quod scribit Damascenus lib. 4. cap. 17: Manens etiam post unionem tam natura ipsa incommixta, tam earum proprietates inhabefactae: Caro autem Domini divinis operationibus ditata est, $\tau\acute{\alpha}\varsigma\ \delta\iota\upsilon\iota\acute{\nu}\alpha\varsigma\ \psi\omega\epsilon\gamma\epsilon\lambda\acute{o}\varsigma\ \epsilon\pi\lambda\acute{o}\tau\eta\sigma\iota\varsigma$.

- P. 282. $\tau\acute{\alpha}\varsigma\ \delta\iota\upsilon\iota\acute{\nu}\alpha\varsigma\ \psi\omega\epsilon\gamma\epsilon\lambda\acute{o}\varsigma\ \epsilon\pi\lambda\acute{o}\tau\eta\sigma\iota\varsigma$. Quae verba posteriora cum intelligeret Sadeel totam suam de $\pi\epsilon\rho\iota\chi\omega\sigma\eta\sigma\iota\varsigma$ conclusionem evertere, non iudicavit consultum hoc apponere. Debuisse sane: si quidem Damasceni mentem exprimere voluisset. Videantur autem & cetera Damasceni testimonia in lib. 3. de orthodoxa fide cap. 3. 5. 7. 15. 17. Et Irenaei lib. 3. cap. 12. Et Cyrilli de incarnatione unigeniti cap. 8. Sicut ignis carboni affixus in illum penetrans comprehendit ipsum &c. Idem intellige & de Christo &c. Sadeel respondeat nobis ad hoc: quae & qualis, & quanta sit $\pi\epsilon\rho\iota\chi\omega\sigma\eta\sigma\iota\varsigma$, cum $\epsilon\delta\lambda\omicron\gamma$ & in terris existens & ubique, non nisi in uno aliquo coeli spatio naturam humanam sibi praesentem habet, ex mente Sadeelis & sociorum. $\pi\epsilon\rho\iota\chi\omega\sigma\eta\sigma\iota\varsigma$

is non patitur tō extra : ut λόγος dici debeat esse extra carnem suam in terris. Damascenus & Cyrillus comparationes adhibent anime & corporis. & ferri igniti, de quibus supra fusiū dictum fuit.

In syllogismo ἀπαγωγικῷ Sadeelis Elen- P. 284.
chus est consequentis. Non enim sequitur : 285.
Caro est particeps deitatis. Ergo caro est
DEVS : multo minus : Caro est deitas.
Cur non sequatur, supra suo loco dictum est.
Scriptura certē sic non concludit : quicquid
etiam Sadeel argumentetur. Neque sancti pa-
tres sic concludunt. Itaque Sadeelem contra
Scripturam & Patres, ex solo suo & sociorum
ingenio & opinione argumentantem nos non
ferimus. Atque hactenus de objectionibus ex
Patribus.

CAPUT VI.

Colligit Sadeel testimonia antiquitatis pro P. 286.
sua opinione confirmanda : quae magnam par-
tem talia sunt, ut responsione nulla indigeant.
loquuntur enim de differentia tum natura-
rum, tum essentialium proprietatum, in per-
sona Christi. Quam differentiam absit ut qui-
quam vere Christianus neget. Sed argumen-
tum, quod hinc texit Sadeel, fallax est. Ita enim
connectit : Naturae & earum proprietates
distinctae sunt & manent in Christo: Ergo

V s nulla